

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce **N.T.**, nar., st. příslušnost Mongolsko, t. č. pobytém, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka**, se sídlem Havířská 514, 664 84 Zastávka, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2013, č. j. CPR-6985/ČJ-2013-931200-ZZC,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19.6.2013, č. j. CPR-6985/ČJ-2013-931200-ZZC žalovaná podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění změn a doplnění (dále jen zákon o pobytu cizinců) zajistila cizince za účelem správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Dobu trvání zajištění stanovila na 30 dní a je shodná s dobou vykonatelností. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že se cizinec dne 28.5.2013 dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka s cestovním pasem a výjezdním příkazem s platností do 28.5.2013 a učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. Kontrolou a lustrací v policejní evidenci žalovaná zjistila, že cizinec do ČR přicestoval v roce 2007 a do 18.12.2012 zde pobýval na základě povolení k pobytu, do 15.2.2013 na základě výjezdního příkazu. Dne 28.2.2013 se dostavil Příjímacího střediska cizinců Zastávka, kde poprvé projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu a současně s ním bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění. Dne 29.3.2013 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku, které nabylo právní moci dne 11.4.2013. Po zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu dne 19.3.2013 se dostavil

opět dne 17.4.2013 a znovu projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu, ale řízení bylo zastaveno pro nepřipustnost, rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.4.2013 a cizinec obdržel výjezdní příkaz s platností do 28.5.2013. V tento den již potřetí projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Dne 28.5.2013 byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, dne 30.5.2013 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) zák. č. 325/1999 Sb. Na základě tohoto rozhodnutí žalovaná ukončila zajištění a předala cizince ministerstvu vnitra. Dne 19.6.2013 bylo cizinci předáno rozhodnutí podle § 25i zákona o azylu, tím přestal být žadatelem o mezinárodní ochranu a od tohoto okamžiku se na něho pohlíželo jako na cizince podle zákona o pobytu cizinců. Cizinec má platný cestovní pas, nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, nemá stálý příjem, není hlášen k pobytu, k návratu do Mongolska mu nic nebrání, pouze nedostatek finančních prostředků. Po zhodnocení těchto skutečností dospěla žalovaná k závěru, že jsou důvody pro rozhodnutí o zajištění, když mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je nedostačující vzhledem k jednání cizince, který je bez hlášeného pobytu a bez finančních prostředků. Opakovaným podáváním žádostí o mezinárodní ochranu dává najevo, že nechce opustit území EU, jednání je účelové a maří tím a stěžuje výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Uložení zvláštních opatření by nebylo účelné, neboť sám dne 28.5.2013 uvedl, že nemůže území ČR opustit, protože má nedostatek finančních prostředků a podanými žádostmi chce získat čas pro zajištění náležitostí k pobytu. Než být zajištěn, raději by vycestoval sám, což neučinil a ani nevyužil možnost dobrovolné repatriace v době postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Odmítl uvést, zda má finanční prostředky na cestu, u sebe měl pouze 120,-Kč, což není dostačující pro finanční záruky. Všechny tyto skutečnosti vyvolávají důvodné pochyby o tom, že bude v budoucnu ochoten a schopen ukončit svůj neoprávněný pobyt a vycestovat z území členských států Evropské unie. Využití zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123c nepovažuje žalovaná za postačující. Doba trvání byla stanovena na 30 dní, vzhledem k době nutné k zajištění přepravy cizince vlastního cestovní doklad a začala běžet dnem vykonatelnosti rozhodnutí.

V žalobě žalobce namítal porušení ust. § 2 správního řádu, 124 odst. 1b zákona o pobytu cizinců, čl. 15 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES (návratová Směrnice) ve spojení s § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce se domnívá, že v jeho případě nedošlo ke kumulativnímu splnění podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. b), neboť neexistuje nebezpečí, že by mařil či stěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaný vycházel ze skutkových okolností existujících v době prvního zajištění dne 28.5.2013, neboť jak je zřejmé z rozhodnutí, žalobce se dostavil sám a dobrovolně dne 28.5.2013 do Příjímacího střediska Zastávka v poslední den platnosti výjezdního příkazu, jeho pobyt byl legální a to za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. I když učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, bylo zahájeno řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění. Tehdy nebyly dány podmínky pro jeho zajištění. Další pochybení spatřuje v chybějících úvahách o realizovatelnosti správního vyhoštění, které musí být součástí každého rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný správní orgán má po celou dobu zajištění zkoumat, zda je účel zajištění naplňován a existuje reálný předpoklad pro vyhoštění. Zda je správní vyhoštění reálné v napadeném rozhodnutí chybí. Žalovaná rovněž nepřezkoumatelně stanovila délku zajištění na 30 dní, neboť chybí individuální zdůvodnění vyplývající z konkrétní situace žalobce, chybí úvahy, jak bude vyhoštění možné provést, a tudíž dosažení účelu zajištění v rámci této stanovené doby. Žalovaný měl uvést konkrétní kroky, které je třeba učinit, aby bylo možno výkon správního vyhoštění ve stanovené lhůtě provést. Žalobce považuje

napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a to z důvodu nedostatečného odůvodnění. Navrhl, aby rozhodnutí bylo zrušeno, souhlasil s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Žalovaná ve vyjádření uvedla po skutkové stránce shodně jako v odůvodnění rozhodnutí, pouze blíže uvedla, kdy žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a kdy byla uvedená řízení pravomocně skončena. Z vyjádření rovněž vyplývá, že prvé zajištění 28.5.2013 bylo dne 30.5.2013 ukončeno podle § 124a zákona o pobytu cizinců. Řízení o mezinárodní ochraně bylo dne 19.6.2013 ukončeno, proto téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o zajištění cizince na dobu 30-ti dnů. Realizace správního vyhoštění byla naplánovaná na 12.7.2013, na kdy byla zajištěna letecká eskorta, žalobce však dne 8.7.2013 podal žalobu proti poslednímu rozhodnutí MV ČR, OAMP o zastavení řízení o mezinárodní ochraně, zároveň podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a tím byla realizace vyhoštění žalobce do rozhodnutí soudu o odkladném účinku zrušena. Proto bylo dne 12.7.2013 vydáno rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 60 dnů. Žalovaná se domnívá, že postupovala v souladu s právními předpisy. Žalobce zjevně naplnil důvody pro použití ust. § 124 odst. 1 písm.b), neboť zjevně stěžuje výkon rozhodnutí o správním vyhoštění opakovaným prohlášením o mezinárodní ochraně v době po sobě velice blízké, podáním žaloby proti poslednímu rozhodnutí o ukončení řízení o mezinárodní ochraně, neprovedení prokazatelných úkonů směřujících k respektování vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná zkoumala, zda trvají důvody zajištění a dospěla k závěru, že hrozí nebezpečí, že se bude žalobce stejně jako do současné doby vyhýbat návratu a tento stěžovat. Žalovaná neporušila § 50 odst. 4 ani § 68 odst. 3 správního řádu, neboť zjistila a všechny rozhodné skutečnosti odůvodnila důvody vydání rozhodnutí a v řízení žalobce neuplatnil žádné návrhy ani námitky. Podotkla, že rozhodnutí o vyhoštění ze dne 29.3.2013, kleté nabylo právní moci dne 11.4.2013 není dosud vykonatelné vzhledem k opakovaným žádostem o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta, projevila souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Po zhodnocení skutkového stavu, z něhož žalovaný při vydání rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dne 19.6.2013 vycházel, když žalobce jiný skutkový stav ve věci neuvedl ani netvrdil, dospěl soud k závěru, že v době rozhodnutí o zajištění byly splněny všechny podmínky v tomto zákonném ustanovení uvedené. V té době existovalo pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť v případě žalobce nebyla záruka, že by mohl některým z těchto opatření dostat (neměl hlášený žádný pobyt, nedostatek finančních prostředků pro finanční záruku) a existovalo a trvalo nebezpečí, že by mohl mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jak vyplývá z uvedeného skutkového stavu od 28.2.2013 až do 28.5.2013 postupně podal tři žádosti o mezinárodní ochranu, po pravomocném ukončení předchozího řízení na sebe navazující a reálné vyhoštění stanovené na den 12.7.2013, kdy měl letecky vycestovat. Podání žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochraně včetně návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby realizaci správního vyhoštění zmařil a musela být zrušena. Z uvedeného vyplývá, že lhůta 30-ti dnů byla stanovena reálně a nešlo vzhledem k délce této lhůty ke zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí, jak se domnívá žalobce. Podmínka existence nebezpečí maření nebo stěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění byla naplněna nejen dne 28.5.2013 ale i 19.6.2013, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, neboť žalobce svým jednáním dne 28.5.2013 nedával žádnou záruku, že chce z území ČR dobrovolně vycestovat a na tomto se nic nezměnilo ani v mezidobí od 28.5.2013 do 19.6.2013, kdy bylo vydáno další rozhodnutí o zajištění, neboť jak správně žalovaný poukázal, v době řízení o mezinárodní ochraně nevyužil možnosti dobrovolně repatriace za situace, kdy sám tvrdil, že v návratu do

Mongolska mu nic nebrání, pouze nedostatek finančních prostředků, a tudíž důvody pro zajištění za účelem správního vyhoštění trvaly dne 28.5.2013 i 19.6.2013 a byly totožné. Soud posuzuje napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, žalovaný správní orgán se podrobně zabýval a popsal skutkový stav týkající se žalobce od 18.12.2012, který žalobce v žalobě nezpochybnil a o tento skutkový stav opřel své důvody pro zajištění, nemožnost použít mírnějších donucovacích opatření a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Nepřekročil meze správního uvážení ani je stanovením třicetidenní lhůty zajištění nezneužil.

Na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek soud dospěl k závěru, že nejsou důvodné a proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. července 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně